

Det er indtrykket, at Statsanstaltens EDB-niveau ligger på højde med de private forsikringsselskabers, men der findes ikke direkte sammenlignelige oplysninger.

Som det fremgår af indtægtsstigningen, er Statsanstaltens virksomhed udvidet betydeligt i de seneste år. Når dette har kunnet ske uden øget personaleforbrug, skyldes det, at væsentlige opgaver udføres på EDB, for eksempel præmieincasso og nyttegningsprocedure. Yderligere har EDB uden nævneværdig personaleudvidelse overtaget nyttilkomne arbejdskrævende opgaver, som for eksempel kildeskatteadministration.

Spørgsmål 20:

Hvilken indflydelse har finansministeren på, at der for statslig servicevirksomhed, hvor der opkræves betaling for ydelserne, løbende sker en regulering af priserne, og at der for sådan virksomhed opnås balance mellem udgifter og indtægter?

Svar:

I forbindelse med udsendelsen af finansministeriets »Budgetvejledning 1979« blev bestemmelserne om fastsættelse af takster for statsinstitutioners salg af varer og tjenesteydelser ændret.

Det fremgår således nu af budgetvejledningen, at der ved fastsættelse af takster i forbindelse med levering af varer og tjenesteydelser til private rekvirenter skal tilstræbes dækning af de samlede udgifter i forbindelse med salget.

Der skal herved tages hensyn til de direkte udgifter til løn og materialer, de indirekte udgifter, der ikke umiddelbart kan henføres til den enkelte ydelse (f. eks. rejseudgifter, kontorholdsudgifter, ledelses- og hjælpefunktioner m. v.) samt de komplementære udgifter, forstået som udgifter der ikke fremgår af institutionens budget og regnskab (f. eks. pensionsforpligtelser, forrentning og afskrivning af anlægsværdier, beregnede udgifter til lokaler m. v., der er stillet gratis til rådighed for institutionen etc.).

Udgifterne opgøres i det faktiske pris- og lønniveau på tidspunktet for deres afholdelse.

Det anføres endvidere i budgetvejledningen, at det formentlig vil være hensigtsmæssigt, at der til brug for den løbende beregning af takster, efter en vurdering af de indirekte og komplementære udgifter, fastsættes et generalomkostningstillæg som et procentvis beregnet tillæg til de direkte udgifter og således, at tillæggets størrelse løbende vurderes.

For institutioner, hvis udgifter forudsættes fuldt ud dækket af indtægter, bør der efter budgetvejledningen budgetteres med et overskud på driften, bl. a. fordi pris- og lønstigninger på udgiftssiden ikke indbudgetteres, ligesom det i alle tilfælde må påses, at indtægterne søges forhøjet i takt med udgiftsudviklingen.

Nedsættelse af administrativt fastsatte takster kan kun ske med forudgående tilslutning fra finansministeriet.

I de tilfælde, hvor leveringen ikke alene er i den private rekvirents interesse, men tillige indebærer samfundsmæssige konsekvenser, kan der dog tages hensyn til disse samfundsmæssige aspekter ved takstfastsættelsen.

Finansministeriet påser som led i den budgetkontrol, der udøves i forbindelse med behandlingen af bevillingslovforslag m. v., at disse regler overholdes.

Det tilføjes, at offentlige virksomheders, herunder statsinstitutioners, salg af varer og levering af transport- og tjenesteydelser indtil videre er undergivet de begrænsninger, der gælder i medfør af lov nr. 131 af 29. marts 1979 om begrænsning af avancer og af lønstigningers indregning i priserne.

Spørgsmål 21:

Der ønskes en fortegnelse over samtlige de på finanslovforslaget under konto 07 opførte udgifter til tjenesterejser og befording.

Svar: